

Sygn. akt I Ca 377/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Tadeusz Strzyż

Protokolant: asyst. sędz. Aleksandra Hałabiś

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2013r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko J. N. i K. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie, Wydział I Cywilny Sekcja ds. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym oraz dotyczących depozytów sądowych i przepadku rzeczy z dnia 28 lutego 2013r., sygn. akt I.2. C 1881/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt I Ca 377/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 czerwca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 28.02.2013 r., sygn. akt I.2 C 1881/12 zasądził (pkt I) od pozwanej J. N. na rzecz powoda M. D. kwotę 823,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2.06.2008 r.; oddalił (pkt II) powództwo wobec pozwanego K. N.; zasądził (pkt III) od pozwanej J. N. na rzecz powoda M. D. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Wyrok ten został nadto uzupełniony (postanowieniem z dnia 18.03.2013 r. k. -46) o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego K. N. kwoty 180 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wydając przedmiotowy wyrok Sąd Rejonowy oparł się o art. 720 § 1 kc i umowę pożyczki zawartą pomiędzy powodem, a pozwana J. N. w dniu 2.06.2007 r. podając w pisemnym uzasadnieniu (k. 49-52) szczegółowe ustalenia faktyczne oraz ich ocenę prawną.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją pozwana J. N. wnosząc o jego zmianę przez oddalenie powództwa w całości na koszt powoda, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zarzuty apelacji dotyczą naruszenia prawa materialnego, a to art. 720 § 1 w zw. z art. 5 kc oraz art. 476 kc w zw. z art. 481 kc, jak też naruszenia prawa procesowego: art. 233 w zw. z art. 325 kpc.

Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Ponieważ przedmiotowa sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 kpc).

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie są uzasadnione, tym bardziej, że ich skuteczne podniesienie w apelacji wymaga – art. 505⁹ § 1¹ pkt 2 kpc – wykazania, że mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Takiej zależności apelująca nie wykazała. Sąd Rejonowy rzeczywiście uznał za wiarygodny dokument prywatny (k. 4) w postaci zobowiązania z daty 2.06.2007 r. i oparł się na nim czyniąc ustalenia faktyczne. Nie naruszył jednak przy tym zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 kpc. Pozwana ani przed Sądem Rejonowym, ani też w postępowaniu apelacyjnym nie kwestionowała autentyczności tego dokumentu oraz swojego podpisu złożonego pod tym „zobowiązaniem”.

Redakcja tego zarzutu apelacji oraz jego uzasadnienie świadczą o tym, że apelująca kwestionuje nie tyle wiarygodność i moc dowodową tego dokumentu, co jego ocenę prawną (subsumcję) dokonana przez Sąd Rejonowy. To jednak nie może prowadzić do skutecznego zarzucenia Sądowi rejonowemu naruszenia zasady swobodnej oceny tego dowodu. Z kolei przepis art. 325 kpc określa elementy, które powinna zawierać sentencja wyroku, a więc: wymienienie sądu, sędziów, protokolanta, prokuratora (Jeżeli brał udział w sprawie), datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron. Wszystkie te elementy zaskarżony wyrok zawiera.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy dokonał w realiach niniejszej sprawy – prawidłowej wykładni i subsumcji (tego bowiem dotyczy zarzut apelacji) cytowanego przepisu. W sprawie jest poza sporem, że powód wywiązał się ze swego zobowiązania i przeniósł na własność pozwanej kwotę objętą żądaniem pozwu, a ta zobowiązała się do oddania tej kwoty. Pozwana zresztą na wstępie tego dokumentu wprost oświadczyła, że „pożycza” przedmiotową kwotę od powoda na spłatę wymienionych tam rachunków. Kwestia ewentualnego „umorzenia” tego zobowiązania przez powoda w kontekście zapisów zawartych pod adnotacją (...) (na tym bowiem koncentruje się apelacja) wymagałoby wdania się w spór w tym przedmiocie. Czyli należałoby przedstawić fakty i dowody umożliwiające dokonanie wykładni tego oświadczenia woli zawartego w umowie (art. 65 § 1 i 2 kc). Wobec braku materiału dowodowego w tym zakresie, zważywszy przy tym na specyfikę postępowania uproszczonego i ograniczony zakres kognicji Sądu Okręgowego w postępowaniu apelacyjnym, Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia aby doszło do „umorzenia” zobowiązania objętego żądaniem pozwu.

Nie ma też podstaw w stanie faktycznym niniejszej sprawy do potraktowania zgłoszonego w pozwie roszczenia za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5kc). Zobowiązanie to pochodzi bowiem z okresu sprzed małżeństwa stron (które to zostało rozwiązane przez rozwód), a kwestie ewentualnych rozliczeń majątku dorobkowego stron nie mogą niweczyć – przez pryzmat zasad współżycia społecznego – obowiązku zwrotu pieniędzy wynikającego z skutecznie zaciągniętego zobowiązania.

Nie uchybił też Sąd Rejonowy dyspozycji art. 476 kc w zw. z art. 481 § 1 kc. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczonej kwoty „... jak tylko je zarobi w Holandii (lub w innym kraju)”. Umowa była zawarta w dniu 2.06.2007 r., a w sprawie jest poza sporem, że pozwana pracowała w Holandii od lipca 2007 r. do listopada 2008 r. Nie ma w związku z tym, zważywszy przy tym na wysokość dochodzonej kwoty, żadnych podstaw do przyjęcia, że do dnia 2.06.2008 r. (a więc w okresie roku od zawarcia umowy) nie zarobiła takiej kwoty pracując w Holandii. Pozwana w każdym razie takich twierdzeń nie zgłaszała w toku procesu.

Z powyższych względów apelację oddalono na podstawie art. 385 kpc.